

Sygn. akt V CSK 355/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. D.

przeciwko T. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od postanowienia Sądu Apelacyjnego

w (...)

z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt V ACz (...),

**1) odrzuca skargę kasacyjną w części obejmującej orzeczenie
o odrzuceniu zażalenia;**

**2) odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej w
pozostalej części.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w G. w punkcie 1 zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości a w punkcie 2 odrzucił pozew wskazując, że przed tym samym sądem toczy się już sprawa II C (...) między tymi samymi stronami o to samo roszczenie. Rozpoznając zażalenie powódki Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 10 grudnia 2013 r. odrzucił, jako niedopuszczalne, zażalenie w części dotyczącej postanowienia o zwolnieniu od kosztów sądowych, w pozostałej części oddalił zażalenie i zasądził od powódki na rzecz pozwanego koszty postępowania zażaleniowego. Stwierdził, że pozew podlegał odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż toczy się już sprawa między tymi samymi stronami o zasądzenie takiej samej kwoty oparta na tych samych okolicznościach faktycznych (nabycia przez powódkę w drodze przelewu wierzytelności z tytułu nienależytego wykonania przez pozwanego umowy o usługi remontowe), co oznacza, że w obu sprawach zachodzi tożsamość stron i roszczenia, w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., bez względu na podstawę prawną, która nie musi być wskazana przez stronę.

W skardze kasacyjnej obejmującej w całości powyższe postanowienie, powódka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała wszystkie przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w części obejmującej rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji o odrzuceniu zażalenia na postanowienie o zwolnieniu powódki od kosztów sądowych jest niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 398¹ § 1 k.p.c.

Natomiast w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o odrzuceniu pozwu skarżący nie wykazała, że zachodzą przesłanki przedsądu, na które się powołała.

Przedstawione dwa pytania nie mają charakteru zagadnień prawnych, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a jedynie wyrażają stanowisko skarżącej co do potrzeby ustanowienia pełnomocnika z urzędu oraz wezwania do wyjaśnienia kwestii tożsamości roszczeń we wszystkich dwudziestu wniesionych przez

powódkę sprawach sądowych jak również zastrzeżenia w kwestii obciążenia jej kosztami procesu.

Podobnie skarżąca nie wykazała potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawa, a więc przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., bowiem powołując się na tę przesłankę nie wskazała żadnych przepisów prawa ani jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych czy też rozbieżnych orzeczeń sądowych.

Nie przedstawiła też okoliczności mogących uzasadniać jej twierdzenie o nieważności postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 2 k.p.c. Uzasadnienie tej przesłanki przedsądu jest niezrozumiałe w okolicznościach sprawy, gdyż sprowadza się do zarzutu, że Sąd nie zbadał, czy pełnomocnicy powódki byli należycie umocowani i czy mieli możliwość działania w sprawie skoro nie doręczano im pism sądowych, gdy tymczasem w rozpoznawanej sprawie powódka, do czasu wniesienia skargi kasacyjnej przez adwokata, nie była reprezentowana przez żadnego pełnomocnika i występowała osobiście.

Także zarzut nieważności postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 5 k.p.c. nie przedstawia uzasadnionych podstaw, gdyż pomijając to, że jest niespójny z zarzutem wskazanym wyżej oraz powołuje się na okoliczności występujące także w dwudziestu innych, identycznych sprawach wniesionych przez powódkę do różnych sądów, to przede wszystkim wskazane okoliczności bez wątplenia nie mogą świadczyć o pozbawieniu powódki możliwości obrony swych praw, w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c.

Nie zostało także wykazane, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w znaczeniu użytym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż uzasadniając tę przesłankę przedsądu skarżąca nie wskazała żadnych przepisów prawa, które jej zdaniem zostały naruszone. Powtórzyła jedynie twierdzenia o potrzebie ustanowienia adwokata z urzędu, bez przedstawienia przekonujących argumentów w tym przedmiocie. Powtórzyła również zarzut nie wezwania jej do wyjaśnienia z jakiego tytułu żąda należności w każdej z wniesionych spraw, choć przedmiotem oceny mogą być tylko roszczenia dochodzone w rozpoznawanej sprawie i w sprawie II C [...], a okoliczności wskazane przez nią w obu pozwach, pozwalają

na stwierdzenie tożsamości roszczeń zgłoszonych w obu tych sprawach. Pozostałe zarzuty dotyczące wydania zaskarżonego orzeczenia na posiedzeniu niejawnym, naruszenia prawa powódki do jawnego rozpoznania jej roszczeń na rozprawie i uniemożliwienia powódce swobodnej wypowiedzi przez sąd mogą jedynie wskazywać na nieznajomość przepisów postępowania dotyczących posiedzeń sądowych oraz zakresu kwestii rozpoznawanych na posiedzeniu niejawnym, natomiast z pewnością nie uzasadniają twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.